

Végtelen utazás

Lassan véget ér a nyár, de a mi szemünk össze-összecsillan, ha találkozunk, gyerekek és felnőttek, akik részt vettünk az 5 napig tartó bibliatáborban, augusztusban. Hiszen annyira jó volt újra együtt lenni! Kiros Eszter angol-vallástanár szakos, Berta Zoltán teológus szakos és Thimor Melinda vallástanár szakos debreceni egyetemisták délelőttönként egy csodálatos bibliai utazásra hívták a naponta összegyűlt 70-80 gyermeket. Zengett a templom az énekektől, kacagástól, közösen megtanult aranymondásoktól, Zoli bácsi gitárjától. Véget nem érő történetek, bábos és beöltözős jeleneten keresztül tanulták a gyerekek Pál apostol életét, utazásait. Közben pedig kint az Templom kertben a sátorok alatt Rita néni, Csilla néni, Mata Eszter, Kinga, Kati néni, Heni néni készítették a kézműves foglalkozások anyagait: gyöngyöt, só-liszt gyurmát, harisnyát, WC papírt, hurkapálcikát, ecseteket, festékeket, stb.

Amikor kizúdult a gyerekek tömege, csoportokba osztva mindenki a maga korosztályának megfelelően közös beszélgetésben kezdte aktuálissá, mindennapivá tenni a meg tanult történetek. Persze a mozgás se maradhatott el. Így az ebéd előtt a Bandi bácsi által lekaszált Marton völgy hangos lett a csapatok közösségi játékától, az akadály-versenyektől, ügyességi játékoktól. Bizony igen elkelt Feri bácsi szigora, tanácsa, és a felnőttek példamutatása, hogy rendezetten szépen menjenek a dolgok, és a győztesek és vesztesek is kimerülten, elcsigázottan, de maguk mögött rendben hagyva a terepet, hatalmas étvágygal egyék meg a Zsóka néni, Ági néni, Kati néni, Irénke néni által elkészített bőséges ebédet. Csöpike néni igazi pót nagyiként, de a kisebb gyermekekre felügyelő édesanyák anya-pótlékként segítettek, osztották a véget nem érő repetát.

Vasárnap került sor a hét összefoglalására. Sok szülő is eljött a Templomba, hogy megnézze, meghallgassa gyermekét. Igazi csodaként éltük meg a legkisebbek mutogatós énekeit, ahogyan legyőzték félelmüket, és a nagyok között tele szájjal, csillogó szemekkel énekeltek. Kint a kertben a hét munkái voltak láthatóak, az óvó nénik és tanár nénik igazi kis kiállítást rendeztek az elkészített dolgokból. Bizony könnyes szemmel fogadtam két gyerek köszönő szavait és az általuk készített gyönyörű gyöngyös selyem virágok. Az együttlét végén mindenki kapott ajándékot: gyerekek, munkatársak egyaránt, amit aztán közös fagyizással zártunk be.

Nehéz lenne választ adni arra a kérdésre, hogy ki kapott a legtöbbet ezen a héten. Mi felnőttek, akik már hónapokkal ezelőtt igazi csapatmunkában készítettünk elő mindent? Évről-évre egyre több pedagógus és óvó néni csatlakozik a munkatársi csapatunkhoz. Hiszen nemcsak egymás munkáját tanuljuk meg becsülni, hanem közben barátságok születnek, megnyílunk egymás felé, tudunk az örömeikről, gondokról. Így aztán természetesen lesz folytatás, ősszel csapat-építő tréninget szervezünk. Köszönöm Nektek, Önöknek!!!

A gyerekek, akik még az esős szombaton se voltak hajlandók hazamenni, hanem amikor már mi küldtük őket, szinte egy akarattal kiabálták: „ De mi nem akarunk!!!! ?? És a következő hétfőn, mintha ez lenne a legtermészetesebb, reggel ott álltak a kapu előtt, és nem, értették, miért nem folytatódik a gyermekhét.

Köszönöm mindazoknak, akik segítségével, anyagi és természetbeli támogatással még gazdagabbá tették számunkra ezt a hetet.

Felnőttek, gyerek kérése, vágya, ígérete: JÖVŐRE VELETEK UGYANITT!

Gál Katalin lelkipásztor